

I. Fejezet: Halálkeringő

Szemeid tengerében

Oly' hevesen ver a szívem,
ha reád gondolok,
beleborzong már a testem,
ellenkezni nem tudok.

Felhevült vérem érted izzik,
és lázad a szívem,
nem tehetek most már semmit,
te vagy a végzetem.

Érted remeg már az ajkam,
elcsuklik a hangom,
terád várok minden éjjel,
minden áldott hajnalon.

Megbűvölsz minden percben,
édes érintéseddel,
átkozom én azt az órát,
mikor megismertelek.

Szemeid tengerében megfürödnék,
elmerülnék kékségében,
megrészegített már az éjjel,
forrón izzó szenvedélyben.

Szemeid tengerében alámerülnék,
a lágyszabokát megcsókolnám,
lelkemet az égig emelném,
ha kell, az ördögnek adnám!

Hús tajtékú habok felett,
pilleszárnyakon játszanánk,
s csókot küldene a fájó széllel,
a sápadt holdsugár.

Visszhangoznak cseppfalon,
hol sziklák könnyet ontanak,
a távolból még néha hallom,
az elfeledett hangodat.

Szemeid tengerét lágý habok simogatják,
elmerülnék benne, azúr partján.
Szemeid tengeréhez néha visszatérek,
nézlek, csak nézlek, s halkán becézlek.

(2001)

Elmegyek

Indulnom kell oda, hol titkon várnak,
s tán nem jövök vissza már soha.
Egy csodával telt másik szép világ.
Indulnom kell, nem nézek vissza már,
álmokban született régi kis virág.
Ahol nincs fájdalom, mi rád emlékezetné,
az illúzióba fulladt édes szép reményt.

Láttam egy álmot, egykor rég,
szívemben dúl a szabadság
utáni vágy.
Oly gyönyörű kép!
A valóság álom tükre
vár reám.

Hívnak új csodák,
suhanva fellegeken
és száz zivataron át.
Kell a boldogság,
mint egy falat kenyér,
míg testem, s húsom az idő tépi szét.
A föld pora majd eltemet,
de a fáradt őszi szél
hozzád újra visszavezet.

Szoríts meg jól a két kezem,
szorítsd meg jól, s ne engedd
el sosem,
míg itt leszek veled.
Mert egyszer elmegyek,
ne várj többé rám!
Indulok,
és senki sem fog emlékezni tán,
megfakulok, mint a megsárgult levél,
melyet felkap, s elsodor a szél.
Egy délután,
egy ködös hajnalon
együtt lesz a szívünk,
lesz rá alkalom.

De elmegyek,
értem egy könnycsepp se hull,
a kiszáradt ajkakon.
Némán, szótlánul,
nevem a semmibe vész,
elmúlik egy létezés.
Nincs már pillantás,
megszűnik az örök álmodozás,
egy mosoly, mely már halovány,
néma érintés.
A halál csak a kezdet lesz csupán.

...s ím elmegyek.
Ne sajnáljatok többet engemet,
mert testem megpihen,
vár az örök nyugalom,
de megmarad nektek az,
mit emlékem örökségként hagyott.